

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ioannis|| Climaci Ab-||batis Montis|| Synai,|| Scala Paradisi

Johannes <Climacus>

Coloniae, 1583

VD16 J 520

De acedia Gradus XIII.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55433](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55433)

contra mendacium et in Psalm. 5. Item D. Thomas
22 q. 110. a. 5.

■ Qui in casu & tempore necessitatis inveniendum
se putant aliquem modum mentiendi. siue per An-
phibologias, siue per modum aut factum callidum, &
quod in vtramque partem interpretari potest, Abri-
hamum Genes. 22 Iacobum Genes. 27, Obstetices Al-
gyptias & alios in sui defensionem allegant. Sed ma-
le: Consule Canum libr. 2. cap. 4. Locorum Theolo-
gorum.

De acedia Gradus XIII.

VNus & hic nonnunquam ex loquacitate
ramis est, ut iam in prioribus diximus, pro-
triaque progenies, acedia est. Quocirca con-
gruum illi ordinem in nequissima cathena distri-
buimus. Acedia est animi remissio, mentis relaxa-
tio, neglectio vite monasticæ, professionis odium
& cellula item prodire hortatur, sonitum aliquem
aut fragorem pedumque strepitum excitans. qui
seipsum luget, acedia nescit: hæc seculares beatus
dicit: Deum ut inclementem & immisericordem ex-
lumniatur: est in psalmodia inualida. In oratione
imbecillis. In ministerio ferrea, in opere manus
impigra, in obedientia improba. Vir bene sub-
iectus alienus est ab acedia, & per ea quæ sensibilia
sunt ad intellectualia proficit. Coenobium acedia
resistit: viro autem solitario hæc indiuidua in-
ternum comes est, neque illum ante mortem de-
seret, quotidieque dum vixerit illum oppug-
nat. Hæc anchoritæ cellulam intra, subrit: ac-
cedia que appropinquans iuxta sibi tabernaculum fixa
est. Mane primo languentes medicus visitat, acedia
vero monachos circa meridiem. Hospitum susce-
ptionem acedia suggerit, atque per laborem ma-
nuum

aũ eleemosynas fieri precatur. Visitare infirmos
 horratur alacriter, illius admonens qui in euange
 lio dixit: Infirmus erā & visitastis me. Ad moerore
 aliquo affectos ac pusillanimes, vt proficiantur in
 ducit, cōsolari pusillanimes ipsa pusillanimis sug
 gerēs. Ad orationē stantes necessariæ cuiuspiā rei
 admonet, omnemq; mouet artem vt inde nos ali
 qua, veluti rationabili siue ipsa nos irrationabilis
 attrahat. Tribus horis horrorem, dolorem capitis,
 febremque ac vertiginem acediae spiritus fecit. At
 vbi hora nona superuenit cōquauit modicè, men
 sa vero posita à stratu exiit: & cum orationis tem
 pus remeauit, rursus corpus grauari cœpit, in ora
 tione assistentes iterum somno demersit, impor
 tunisque ossitationibus versum ex ore diripuit.
 Vitia quidem perturbationesque reliquæ, vna ali
 qua virtute singulæ euacuatur: acedia vero mona
 cho mors est, quam in se iugiter continet. Virilis
 ac robusta anima mortuam exuscitauit mentem:
 acedia vero ac desidia totas virtutum opes simul
 dissipauit. Cum sit hoc vnum ex octo vitijs 2 prin
 cipalibus omnino grauissimum, quod in illis fieri
 consequens est, in isto quoque faciamus: & illud
 tamen præterea addamus, nisi agatur psalmodia,
 non apparet acedia, consummataq; synaxi 3 ape ti
 sunt oculi. Acediæ tempore maxime violēti 4 elu
 cent. Nihil enim æque vt acedia monacho torco
 ronas parat. Si cōsideres diligentius, inuenies eam
 stantes pedibus oppugnare lassitudine, sedentibus
 vt super parietem se reclinent persuadere. Vin
 ciatur & hic tyrannus à peccatorum memoria, cē
 datur ab opere manuum, trahatur à futurorum
 bonorum intenta cogitatione, astansque vt con
 uenit interrogetur. Dic nobis o tu remisse & dis
 solute, quis te male genuit, aut qui sunt nepotes
 tui,

tui, qui ve te oppugnantes, vel qui sit interfectio
tuus? Ille vero percunctantibus ita respondeat.
Qui vero mihi per solitudinis quietem cedunt, cū
his vnā dego. Ego in his qui vere obediētes sunt,
non habeo vbi caput reclinem. Quæ mihi nomen
dederunt, plurimæ sunt. Interdum enim insensibilitas
animæ, quandoq; vero irreminiscentia quædam atq; obliuio
cœlestium, nonnunquam etiam immensa laborum magnitudo
stirpes vtriusq; meæ locorum mutationes sunt, quæ mecum
sunt, inobediētia spiritalis patris, futuri iudicii
obliuio. Nonnunquam vero etiam professio derelictio.
Porro aduersariæ meæ, à quibus nunquam
vinctus teneor, psalmodia operi manuum confectio
morsusque memoria. Quæ vero me penitus occupat,
oratio est adiuncta futurorum bonorum
missimè. Quis vero orationem genuerit ipsam
interrogate.

Annotationes in gradum. 13.

- 1 Vitium quod Græci *Ανδραλιν* vocant nos tedium
anxietatem cordis possumus appellare. In eremis con-
morantibus & solitarijs infestior hostis est, quam
nobis: non tantum Climaci nostri, sed & Cassiani
br. 10 de instit. monast. cap. 1. testimonio. Hi enim
psalmodijs tantum, sed & improbo manuum labore
(à quo nunquam cessabant) hunc dæmonem fugabant.
Illi, cum in remotioribus locis degerent, non magis
se se externis laboribus defatigabant: confecta enim
opera exportare aut vendere non dabatur, cum pro
mercede vecturæ, quam valere posset pretium
boris desudati, expetitum fuisset. Infestabat autem
nachoretas acedia maxime circa meridiem. 1. vi. Cas-
sianus exponit hora sexta: ideoque vitium hoc à vero

Nulli appellatum dicit Demonium meridianum. Hinc circa meridiem monachos dormire solitos, tum ex vita Gregorij pape, tum etiam ex nostri Climaci huic libello præfixa vita comprobatur.

2 Nos septem tantum vitia capitalia numeramus. Veteres octauam, quæ cenodoxia vel inanis gloria appellatur, adiciebant.

3 Synaxes erant celebres conuentus & cætus in quibus monachi ad vnum certum locum vel oraturi, vel psalmodiam suam decantaturi, vel denique exhortationem sacram audituri conueniebant, ἀπὸ τοῦ συνάγειν hoc est à congregando dictæ.

4 Alludit ad illud christi Regnum celorum vim patitur & violenti rapiunt illud.

5 Hanc alibi indolentiam vocauit; describit autem infra gradum 7.

De vitiosis acediae effectibus, disserit Cassianus libro. 10. instit. monast. cap. 2. 4. 6. De remedijs contra eandem cap. 7. & vlt. eiusdem libri.

De gula Gradus. XIII.

De gula loqui instituentes si nunquam alias, nunc maxime contra nos ipsos philosophari proposuimus. Mirum enim, si quis vquam hac liber euasit, nisi forte qui sepulchrum habitauerit. Gastrimargia, est simulatio ventris: cum enim satiatus fuerit, indigere se clamat: & cum distentus atque disruptus, vociferatur esuriam. Gastrimargia, est saporum variorumque liquaminum opifex, suauitatis fons. Obstruxisti venam & aliunde prorumpit, hac quoque aggeribus obruta sibi aliam viam fecit. Extinxisti flammam, & aliunde reuixit. Istaque

K 2

tursus